ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 18ης Σεπτεμβρίου 1996 *

Στην υπόθεση Τ-22/96,

J. Langdon Ltd, εταιρία ιρλανδικού δικαίου, με έδρα το Δουβλίνο, εκπροσωπούμενη από τον Patrick O'Brien, solicitor, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Faltz & Associés, 6, rue Heine,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους Richard Wainwright και Fernando Castillo de la Torre, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως C(95) 2726 της Επιτροπής, της 3ης Νοεμβρίου 1995, με την οποία διαπιστώνεται ότι επιβάλλεται η είσπραξη ορισμένων εισαγωγικών δασμών και ότι δεν είναι δικαιολογημένη η διαγραφή τους,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kirschner, Πρόεδρο, C. W. Bellamy και A. Καλογερόπουλο, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ Μαΐου 1992 και Μαΐου 1994 η προσφεύγουσα εισήγαγε στην Ιρλανδία ορισμένα εμπορεύματα, τα οποία διασαφήνισε χρησιμοποιώντας εσφαλμένο κωδικό της Συνδυασμένης Ονοματολογίας, με αποτέλεσμα οι ιρλανδικές τελωνειακές αρχές να μην εισπράξουν ορισμένους εισαγωγικούς δασμούς.

2 Δεδομένου ότι, με τηλεαντίγραφο της 26ης Απριλίου 1995, οι εν λόγω αρχές υπέβαλαν το ζήτημα στην κρίση της Επιτροπής, η Επιτροπή εξέδωσε στις 3 Νοεμβρίου 1995 την απόφαση C(95) 2726 (στο εξής: επίδικη απόφαση) βάσει των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1430/79 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1979, περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπραχθέντων ή της διαγραφής χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/015, σ. 162), όπως έχει τροποποιηθεί, του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1697/79 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουλίου 1979, περί της εκ των υστέρων εισπράξεως εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που δεν κατέστησαν απαιτητοί από τον φορολογούμενο για εμπορεύματα που διασαφηνίστηκαν σε τελωνειακό καθεστώς συνεπαγόμενο την υποχρέωση καταβολής τέτοιων δασμών (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/007, σ. 254), των άρθρων 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', και 239, παρά-

γραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1), καθώς και των άρθρων 873 και 907 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού 2913/92 (ΕΕ L 253, σ. 1).

3 Το άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως ορίζει ότι επιβάλλεται η είσπραξη των επίμαχων εισαγωγικών δασμών και ότι δεν δικαιολογείται η διαγραφή τους.

4 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Φεβρουαρίου 1996, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει την εν λόγω απόφαση και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι παραβιάστηκε η αρχή της προηγούμενης ακροάσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Νοεμβρίου 1995, Τ-346/94, France-aviation κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2841).

5 Στις 6 Μαΐου 1996, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση C(96) 1135, στο προοίμιο της οποίας αναφέρεται ότι επιβάλλεται η ανάκληση της επίδικης αποφάσεως, δεδομένου ότι, πρώτον, με την προαναφερθείσα απόφαση France-aviation κατά Επιτροπής, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η διοικητική διαδικασία που προβλέπουν τα άρθρα 905 επ. του κανονισμού 2454/93 συνιστούσε προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως του ενδιαφερομένου, δεύτερον, η διαδικασία αυτή εφαρμόστηκε για την έκδοση της επίδικης αποφάσεως και, τρίτον, η διαδικασία που προβλέπεται στα άρθρα 871 επ. του εν λόγω κανονισμού, η οποία επίσης εφαρμόστηκε για την έκδοση της επίδικης αποφάσεως, είναι πανομοιότυπη με εκείνη που προβλέπουν τα άρθρα 905 επ. του κανονισμού.

6 Το άρθρο 1 της αποφάσεως C(96) 1135 προβλέπει την ανάκληση της επίδικης αποφάσεως.

7 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Μαΐου 1996, η Επιτροπή ζήτησε από το Πρωτοδικείο να εκδώσει διάταξη με την

οποία να διαπιστώνει ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η επίδικη απόφαση ανακλήθηκε, μετά την άσκηση της προσφυγής, με την απόφαση C(96) 1135.

8 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Ιουνίου 1996, η προσφεύγουσα αντιτάχθηκε στο αίτημα της Επιτροπής. Επιπλέον, η προσφεύγουσα ζήτησε να της επιτραπεί να υποβάλει νέα αιτήματα αντί των αιτημάτων του δικογράφου της προσφυγής της. Με τα νέα αυτά αιτήματα η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο

α) να κηρύξει άκυρη και άνευ νομίμου αποτελέσματος την επίδικη απόφαση από την ημερομηνία της φερόμενης εκδόσεώς της·

β) να αναγνωρίσει ότι η Επιτροπή παρέλειψε να εκδώσει απόφαση εντός της εξάμηνης προθεσμίας από την ημερομηνία παραλαβής του φακέλου που της διαβίβασαν οι ιρλανδικές τελωνειακές αρχές, κατά την έννοια του κανονισμού (ΕΟΚ) 2164/91 της Επιτροπής, της 23ης Ιουλίου 1991, περί καθορισμού των διατάξεων εφαρμογής του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 (ΕΕ L 201, σ. 16), και/ή του κανονισμού (ΕΟΚ) 3799/86 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1986, περί καθορισμού των διατάξεων εφαρμογής των άρθρων 4α, 6α, 11α και 13 του κανονισμού 1430/79 (ΕΕ L 352, σ. 19), και/ή του κανονισμού 2454/93·

γ) να αναγνωρίσει ότι οι ιρλανδικές τελωνειακές αρχές οφείλουν, κατά περίπτωση, είτε να μην προβούν στην είσπραξη των τελωνειακών δασμών είτε να προβούν στη διαγραφή τους, σύμφωνα με τον κανονισμό 1697/79 και/ή τον κανονισμό 1430/79 και/ή τον κανονισμό 2913/92·

δ) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα στα οποία έχει ήδη υποβληθεί η προσφεύγουσα καθώς και στα έξοδα στα οποία θα υποβαλλόταν μέχρι την έκδοση της οριστικής αποφάσεως του Πρωτοδικείου.

9 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι μετά την ανάκληση της επίδικης αποφάσεως η Επιτροπή ζήτησε από τις ιρλανδικές αρχές να της υποβάλουν ένα νέο φάκελο, προκειμένου να μπορέσει να λάβει νέα απόφαση σχετικά με τους τελωνειακούς δασμούς. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι, αν δεν ακυρωθεί η

επίδικη απόφαση, δεν θα μπορέσει να ισχυριστεί, προκειμένου να εμποδίσει την Επιτροπή να λάβει νέα απόφαση, ότι, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν είχε εκδώσει εγκύρως απόφαση εντός έξι μηνών από της παραλαβής του φακέλου, οι εθνικές τελωνειακές αρχές είχαν ήδη την υποχρέωση είτε να μην προβούν στην είσπραξη των τελωνειακών δασμών είτε να προβούν στη διαγραφή τους.

10 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι το από 14ης Μαΐου 1996 έγγραφο της Επιτροπής εγείρει ένα παρεμπίπτον ζήτημα το οποίο πρέπει να κριθεί χωρίς προφορική διαδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας.

11 Με την προαναφερθείσα απόφαση France-aviation κατά Επιτροπής, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ο εισαγωγέας έχει δικαίωμα ακροάσεως κατά τη διάρκεια της διαδικασίας εκδόσεως αποφάσεως κατ' εφαρμογήν του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 και ότι η προσβολή του δικαιώματος αυτού συνεπάγεται την ακύρωση της αποφάσεως (βλ. σκέψεις 34 έως 40).

12 Εν προκειμένω, η επίδικη απόφαση ανακλήθηκε με την αιτιολογία ότι η εφαρμοσθείσα διαδικασία ήταν η ίδια με εκείνη που είχε κριθεί ασυμβίβαστη προς την αρχή της προηγούμενης ακροάσεως με την προαναφερθείσα απόφαση France-aviation κατά Επιτροπής. Η ανάκληση αυτή πραγματοποιήθηκε μετά την άσκηση προσφυγής με την οποία η προσφεύγουσα ισχυριζόταν ότι η απόφαση ήταν παράνομη ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η ανάκληση της επίδικης αποφάσεως πριν από την εκτέλεσή της παρήγαγε αποτελέσματα ισοδύναμα με εκείνα μιας ακυρωτικής αποφάσεως εκδιδομένης από το Πρωτοδικείο.

13 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, δηλαδή, η προσφεύγουσα εξακολουθεί να έχει έννομο συμφέρον προς ακύρωση της επίδικης αποφάσεως, προκειμένου να έχει τη δυνατότητα να επικαλεστεί την ακυρότητά της, στην περίπτωση που η Επιτροπή θα προτίθετο να εκδώσει μια δεύτερη απόφαση σχετικά με τους ίδιους εισαγωγικούς δασμούς, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι οι έννομες συνέπειες που θα μπορούσε να έχει η επίδικη απόφαση σε μια τέτοια περίπτωση δεν μπορούν να εξεταστούν στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής, η οποία αφορά μόνο την ακύρωσή της. Επιπλέον, θα μπορούσε ενδεχομένως να γίνει επίκληση οποιουδήποτε λόγου αναγομένου στον παράνομο χαρακτήρα μιας ενδεχόμενης δεύτερης αποφάσεως της Επιτροπής, προς στήριξη μιας δεύτερης προσφυγής ακυρώσεως κατά μιας τέτοιας αποφάσεως.

14 Επομένως, η παρούσα προσφυγή έχει καταστεί άνευ αντικειμένου (βλ. τη διάταξη του Δικαστηρίου της 8ης Μαρτίου 1993, C-123/92, Lezzi Pietro κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-809, σκέψεις 8 έως 11).

15 Όσον αφορά το αίτημα της προσφεύγουσας περί υποβολής νέων αιτημάτων, το αίτημα αυτό στηρίζεται αποκλειστικά στο ενδεχόμενο εκδόσεως μιας δεύτερης αποφάσεως και εκφεύγει επομένως του πλαισίου της παρούσας προσφυγής.

16 Μολονότι δεν αποκλείεται ορισμένα νέα αιτήματα να κριθούν, κατ' εξαίρεση, παραδεκτά, εφόσον σκοπούν στην ακύρωση μιας δεύτερης αποφάσεως η οποία, διαρκούσης της εκκρεμοδικίας, αντικαθιστά μια απόφαση που έχει το ίδιο αντικείμενο (απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Μαρτίου 1982, 14/81, Alpha Steel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 749, σκέψη 8), η λύση αυτή δεν μπορεί να επιτρέψει τη θεωρητική εξέταση της νομιμότητας μιας υποθετικής δεύτερης αποφάσεως που δεν έχει ακόμη εκδοθεί. Επομένως, τα νέα αιτήματα της προσφεύγουσας είναι απαράδεκτα, καθόσον μεταβάλλουν το αντικείμενο της προσφυγής (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-28/90, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2285, σκέψη 43, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

17 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο δεν είναι αρμόδιο, στο πλαίσιο μιας προσφυγής βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης, να απευθύνει διαταγές, όπως αυτές που αναφέρονται στα επίμαχα νέα αιτήματα (βλ. τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 9ης Ιουνίου 1994, T-94/92, X κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. II-481, σκέψη 33, και της 8ης Ιουνίου 1995, T-583/93, P κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. II-433, σκέψη 17). Όσον αφορά, ειδικότερα, το νέο αίτημα υπό γ', ο κοινοτικός δικαστής δεν είναι αρμόδιος, στο πλαίσιο μιας προσφυγής βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης, να αποφαίνεται επί των ενδεχομένων υποχρεώσεων των εθνικών αρχών, ούτε ακόμα στην περίπτωση κατά την οποία απόφαση της Επιτροπής κρίθηκε άκυρη και άνευ νομίμου αποτελέσματος [απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Ιουλίου 1993, C-121/91 και C-122/91, CT Control (Rotterdam) και JCT Benelux κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3873, σκέψη 57].

18 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

19 Το άρθρο 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Πρωτοδικείο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.

20 Εν προκειμένω, η Επιτροπή ανακάλεσε την επίδικη απόφαση μετά την άσκηση της προσφυγής, για έναν λόγο τον οποίο επικαλούνταν η προσφεύγουσα με την προσφυγή της. Ωστόσο, η προσφεύγουσα ηττήθηκε ως προς το αν επιβάλλεται η έκδοση αποφάσεως. Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι υπ' αυτές τις συνθήκες πρέπει να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά της έξοδα και στα τέσσερα πέμπτα των δικαστικών εξόδων της προσφεύγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα),

διατάσσει:

1) Καταργείται η δίκη.

2) Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα και τα τέσσερα πέμπτα των δικαστικών εξόδων της προσφεύγουσας.

Λουξεμβούργο, 18 Σεπτεμβρίου 1996.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

H. Kirschner